

ΒΕΝΕΤΙΑ ΠΙΤΣΙΛΑΔΗ ΣΟΥΑΡΤ

Ολόγυμνη
με
ψυχικές χειροπέδες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Πρόλογος

βρεχε βίαια, καταστροφικά, με αστραπές και βροντές, ενώ φυσούσε ένας αγριεμένος, θυελλώδης και μανιασμένος αέρας. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και ανήσυχη καθώς η τεράστια και υπερφυσική πανσέληνος σαν εκτυφλωτικός προβολέας αναστάτωνα και αποδιοργάνωνε τη Φύση και τους ανθρώπους.

Εκείνοι περπατούσαν στο γλιστερό βρεγμένο πεζοδρόμιο, όταν άρχισε να πέφτει με ορμή το χοντρό δυνατό χαλάζι, το οποίο έμοιαζε ότι τους σημάδευε, τους έδερνε, τους πετροβολούσε, τους τιμωρούσε.

Εκείνος φώναξε δυνατά:

«Ταξί! Ταξί!»

Ο ταξιτζής σταμάτησε και τους πήρε, γιατί οδηγούσε σιγά και με φόβο από το ξαφνικό χαλάζι το οποίο άρχισε να γεμίζει με ταχύτητα τα πεζούλια και τους δρόμους.

Εκείνοι ένωσαν ανακούφιση, σαν να σώθηκαν από την καταστροφή της Φύσης, η οποία για λίγο τους μαστίγωσε...

Ο ταξιτζής κοίταξε την ώρα. Ήταν Κυριακή 10 Απριλίου, σχεδόν τρεισήμισι το πρωί.

Οδηγώντας κοιτούσε από το καθρεφτάκι στην πίσω θέση το ζευγάρι το οποίο πριν από λίγο μπήκε στο ταξί.

Εκείνη ήταν μεθυσμένη, ξανθιά, με πλατινένια μακριά ανακατεμένα έξαλα μαλλιά και πληθωρικό στήθος το οποίο ξεχείλιζε από το κολλητό της μπουστο. Τα χείλια της ήταν κόκκινα, ερεθιστικά. Φορούσε πολύ ψηλά παπούτσια με φθαρμένα τακούνια. Μπήκε σχεδόν κουτσαίνοντας στο ταξί, και αμέσως πέταξε τα παπούτσια της γελώντας δυνατά ενώ φάνηκε το διχτυωτό τρυπημένο της μαύρο καλτσόν κάτω από τη μικροσκοπική μαύρη κοτλέ φούστα της.

Ήταν ξυπόλυτη, χυδαία και αδιάντροπη!

Ο οδηγός κοιτούσε συνεχώς ανήσυχα από το καθρεφτάκι, με κάποιο φόβο ο οποίος όσο πήγαινε και χειροτέρευε.

Τί τους ήθελα βραδιάτικα τέτοιους πελάτες; σκέφτηκε.

Θα τέλειωνε σε λίγο τη βάρδια του και στις πέντε το πρωί θα αναλάμβανε άλλος το ταξί. Με ανυπομονησία περίμενε να γυρίσει στο σπίτι του γιατί οι δρόμοι της Αθήνας κάθε ἕμερα γίνονταν και πιο επικίνδυνοι.

Έφτασε από το χωριό του για την πόλη μόλις πριν από επτά μήνες. Ήταν αθώος και άπειρος, ένα απλό παιδί, γυιός παπά, που έψελνε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκκλησία. Γεννήθηκε σ' ένα απόμακρο χωριό, το οποίο βρισκόταν μέσα σε ένα δάσος με πλούσια Φύση.

Θυμόταν το ρυάκι που με γάργαρα νερά περνούσε μπροστά από το σπίτι του και τον φιλοναούριζε με μουσικότητα κάθε βράδυ.

Από μικρός μεγάλωσε μέσα σε παρτέρια από λουλούδια που η μάνα του με μεράκι σκάλιζε και πότιζε κάθε ἕμερα. Περπατούσε μέσα στα πεύκα, στις βαλανιδιές, στις μέντες και στα θυμάρια.

Φλέρταρε με τη μυρωδάτη μελαχρινή Μυρτώ πίσω από τις μάντρες του γείτονα, ο οποίος είχε το μεγαλύτερο κοτέτσι του χωριού.

Οι χωριάτες σέβονται τη ζωή και όλες της μορφές και τα είδη της, και μεγαλώνουν τα παιδιά

τους με ηθικές αρχές και αξίες για να γίνουν πραγματικοί άνθρωποι.

Εκείνος όμως έφυγε από το χωριό του για να έλθει στην Αθήνα αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Από τότε και τι δεν έβλεπαν τα μάτια του μέσα στο ταξί, το οποίο συχνά γινόταν κι αυτό ένα ασφυκτικό κοτέτσι από πουλερικά! Κοκότες και κοκόρια με μεγάλα λουριά και ξεβρακωμένα αισθήματα, χωρίς τρόπους και με βρισιές εύκολες στο στόμα.

Ο ξάδερφός του τον ξεσήκωσε και τον παρέσυρε. «Έλα», του είπε, «στην πόλη να βγάλεις πολλά λεφτά. Με ευκολία θα δουλεύουμε μαζί το ταξί και, όσα κερδίζουμε, θα τα μοιραζόμαστε. Θα πηγαίνουμε στα μπουζούκια και στα σκυλάδικα, σαν τους πρωτευουσιάνους. Θα βγαίνουμε με γυναίκες σαν άνθρωποι, και θα χορεύουμε στις μεγάλες πίστες. Αλλιώς, θα σαπίσουμε στην καθυστερημένη νοοτροπία του χωριού μας και θα παγιδευτούμε από τις παρθένες που, αν τις αγγίξουμε, πρέπει μετά να τις παντρευτούμε!» του είπε.

Κοιτούσε από το καθρεφτάκι την έξαλλη αλαλιάρα και τον τύπο που ήταν μαζί της.

Εκείνος ήταν ντυμένος με κουστούμι και γραβάτα, άσπρο πουκάμισο και καμπαρντίνα, φορούσε

στρογγυλά γυαλιά μυωπίας και είχε αέρα ταξιδεμένου και λεφτά.

Παρατηρούσε από το καθρεφτάκι και ανήσυχος παρακολουθούσε το ζευγάρι το οποίο ετοιμαζόταν να επιδοθεί σε χυδαιότητες μέσα στο ταξί.

Εκείνη ξεδιάντροπα και με ερωτικούς αναστεναγμούς τού άνοιξε το παντελόνι και με το χέρι της τον χάιδευε, ενώ ανέβηκε επάνω του.

Τότε εκείνος άρχισε να αναπνέει με γρήγορο λαχανιασμένο ρυθμό, ο οποίος σύντομα έγινε ακόμη πιο γρήγορος, μοιάζοντας με αεροπλάνο που μπήκε στην πίστα έτοιμο να πετάξει...

Και καθώς ήταν πλέον έτοιμος να πετάξει μακριά, να απογειωθεί και να ταξιδέψει ηδονικά στον έβδομο ουρανό, ακούστηκε ένας δυνατός τρομακτικός θόρυβος, ένα δυνατό «μπαμ, μπαμ, μπαμ!» και τρεις πιστολιές τον καθήλωσαν για πάντα στη Γη!

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Ο άνθρωπος είναι
σαν το τεντωμένο σκοινί
μεταξύ κτήνους και υπεράνθρωπου,
ένα σκοινί πάνω από την άβυσσο.*

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕ

Με ματωμένες αναμνήσεις

Ηταν μερικές ημέρες πριν από τα Χριστούγεννα, και στο κέντρο της Αθήνας παντού αναβόσβηναν χαρούμενα φωτάκια πάνω στα δένδρα, τα οποία ξεχνούσαν τον μολυσμένο πόνο τους από το καυσαέριο. Στολισμένα με ψευδαισθήσεις ένιωθαν δένδρα ψηλά ενός άγριου μεγάλου δάσους σε βουνό.

Η πόλη ήταν φωτισμένη, χαρούμενη, με εκφραστικά πρόσωπα, ανυπόμονα να ανοίξουν τα πακέτα και να φάνε τη γαλοπούλα. Λαμπερά

πρόσωπα μέσα στο σκοτάδι, αποκοιμισμένα με όνειρα τα οποία πιθανόν δεν θα γίνονταν ποτέ πραγματικότητα.

Στο λόμπι του ξενοδοχείου της *Μεγάλης Βρετανίας* ήταν στολισμένο ένα πελώριο αληθινό έλατο, το οποίο όλοι θαύμαζαν και τραβούσαν φωτογραφίες. Ήταν εντυπωσιακό, γιατί οι πολύχρωμες χρυσές και κόκκινες μπάλες οι οποίες το στόλιζαν, μαζί με τα μεγάλα αστέρια και τους αγγέλους που έψαλλαν, σε μετέφεραν στους ονειρεμένους τόπους της παιδικής φαντασίας.

Καλοβαλμένοι κύριοι και καλοντυμένες κυρίες πηγαινοέρχονταν με χαρούμενη έκφραση γιατί ήλθαν να περάσουν μερικές ημέρες στην Αθήνα. Ήλπιζαν να απολαύσουν τις γιορτές, μαζί με τις αχτίδες ηλίου οι οποίες έδιναν δύναμη και αισιοδοξία μέσα στο καταχείμωνο.

Στο βάθος, στην αίθουσα του εστιατορίου και του καφέ, υπήρχε ένα στρογγυλό τραπέζι γεμάτο πολλών ειδών γλυκά, χουρμάδες και ξηρούς καρπούς, κουραμπιέδες και μελομακάρονα, καθώς και μία ψηλή ασημένια πιατέλα γεμάτη μανταρίνια, κομμάτια κανέλας, μοσχοκάρυδου και πορτοκάλια μαζί με διάφορα κέικ και πάστες.

Όλα ήταν στολισμένα, μέσα σ' ένα υπέροχο γιορτινό χριστουγεννιάτικο ντεκόρ.

Τα τραπέζια είχαν άσπρα κολλαριστά τραπεζομάντιλα με κεντημένες πετσέτες και βαζάκια με

χειμωνιάτικα ροζ και άσπρα ζουμπούλια που ανέ-
 διδαν έντονο άρωμα.

Τα γκαρσόνια, με τακτ και επαγγελματική
 τελειομανία, σέρβιραν πάντα με το χαμόγελο
 στα χείλη, ενώ συγχρόνως ακουγόταν μία απαλή
 μουσική η οποία σε ηρεμούσε και σε προδιέθετε
 ευχάριστα.

Όλα ήταν τέλεια, πλούσια, πληθωρικά και
 επίτηδες φτιαγμένα έτσι ώστε να σε κάνουν να
 ξεχνιέσαι μέσα στο όνειρο. Να βρίσκεσαι μέσα
 στην πραγματικότητα και συγχρόνως να βρίσκε-
 σαι και εκτός αυτής...

Βρισκόμουν και εγώ μέσα σε αυτήν την όμορφη
 θερμή ατμόσφαιρα, ενώ παράγγελνα τσάι με
 γεύση και άρωμα περγαμόντο...

Ναι, το περγαμόντο, γλυκό κουταλιού ή τσάι,
 μου άρεσε από μικρή. Από τότε που είχα δύο
 κοτσίδες δεμένες με άσπρους φιόγκους, κοντές
 αφέλεις και φορούσα άσπρη φουστίτσα μαζί
 με φανελάκι μακό άσπρο και βαμβακερή κιλότα
 ασορτί...

Ετοιμαζόμουν χαρούμενη να πάω στις γυμναστι-
 κές επιδείξεις, γιατί γιορτάζαμε το τέλος της scho-
 λικής χρονιάς.

Βέβαια, ήμουν η μόνη χαρούμενη μέσα σε αυτό το σπίτι, διότι από το πρωί γινόταν μεγάλη φασαρία.

Οι δυο τους καβγάδιζαν πάλι άγρια...

Κανείς δεν με συνόδευσε στη γιορτή· ενώ στον δρόμο οι φίλες μου ήταν με τους γονείς τους, εγώ ήμουν μόνη. Με τις δύο κοτσίδες για παρέα...

Δεν έφτανε όμως μόνο αυτό...

Από μία αυλή βγήκε μια γυναίκα με έναν κουβά γεμάτο βρόμικα μαύρα νερά τα οποία πέταξε με ορμή στον δρόμο. Όπως περνούσα, ξαφνικά έγινα μούσκεμα από τα άθλια, βρομισμένα νερά τα οποία έσταζαν σαν δυστυχία επάνω μου.

Γύρισα κλαίγοντας σπίτι για να αλλάξω.

Μόλις μπήκα όμως, αντιμετώπισα μία απόλυτη, «ανήσυχη» ησυχία, γιατί δεν καβγάδιζαν πλέον, αλλά δεν μιλούσαν καθόλου.

Ο καθένας ήταν μόνος του και καθόταν χωριστά, αποξενωμένος από τον χρόνο κι αποκαρδιωμένος από τη ζωή, ενώ εγώ ήμουν μία μικρούλα μαθήτρια με άσπρα σοσόνια...

Ένωσα το σπίτι τόσο φοβερά άδειο, γεμάτο μόνο με φαντάσματα. Χίλιες φορές καλύτερα να μάλωναν παρά αυτή η θορυβώδης ησυχία, που με γέμιζε φόβο ότι σίγουρα κάτι χειρότερο θα συνέβαινε.

Όταν τέλειωσαν οι γυμναστικές επιδείξεις, στο στάδιο, πολύς κόσμος χειροκροτούσε.

Εγώ χαιρετούσα χαμογελαστή και χαρούμενη, όπως έκαναν και οι συμμαθήτριάς μου, γιατί, ενώ δεν τους έβλεπα, ήμουν σίγουρη ότι είχαν έλθει για να με θαυμάσουν!

Ήμουν εκτός πραγματικότητας.

Όταν γύρισα σπίτι, βρέθηκα μέσα σε μία ατμόσφαιρα από πικρά βλέμματα, γεμάτη καπνούς από τσιγάρα. Πνιγνή ατμόσφαιρα από αναστεναγμούς και αναφιλητά, αποπνικτική από σκληρές λέξεις οι οποίες έμειναν εγκλωβισμένες στο δωμάτιο.

Άρχισα να παίζω αμήχανα με τα δυο μου κοτσιδάκια.

Ένιωθα πένθιμα αυτή τη βραδιά, γιατί κανείς δεν μιλούσε, κανείς δεν ρωτούσε, κανείς δεν με νοιαζόταν.

Δειλά και άβολα, με μικρά φοβισμένα βήματα, προσπαθούσα να μην ενοχλήσω τη φοβερή ησυχία του σπιτιού, και περπατώντας στις μύτες των ποδιών πήγα στην κουζίνα. Μ' ένα μικρό κουταλάκι έφαγα μια κουταλιά γλυκό περγαμόντο και γλυκάθηκα...

Από εκείνη την ημέρα έχω πάντα στο σπίτι μου γλυκό περγαμόντο, γιατί, μόλις στενοχωρηθώ, το τρώω και γλυκαίνομαι έστω για λίγο.

Είναι σαν σανίδα σωτηρίας, γιατί, μόλις μοιάζει ότι όλα πάνε χάλια, αμέσως στο μυαλό μου έρχεται το γλυκό περγαμόντο.

Είναι γλυκό-ελπίδα, γλυκό-σωτηρία, γλυκό-παρέα. Παρέα για ένα μικρό κοριτσάκι που κανείς δεν προσέχει εάν είναι χαρούμενο, το οποίο κανείς δεν νοιάζεται...

Πίνοντας το τσάι με το άρωμα περγαμόντο, κοιτάζω το ρολόι μου. Είναι τρεις το απόγευμα· η διάλεξη θα γίνει στις οκτώ το βράδυ, άρα έχω ακόμη πέντε ώρες μπροστά μου.

Είχα φτάσει στην Αθήνα από χθες και διέμενα στο ξενοδοχείο *Μεγάλη Βρετανία*, το οποίο αγαπώ και όπου μένω πάντα με ευχαρίστηση.

Κάποτε είχα δικό μου σπίτι στο κλεινόν άστυ, το οποίο όμως αποφάσισα τελικά να το πουλήσω, γιατί μύριζε δυστυχία και κλεισούρα από πονεμένα γκρεμισμένα όνειρα.

Ένωθα σε αυτό το σπίτι να πνίγομαι από μελαγχολία. Ειδικά τις Κυριακές, οι οποίες θεωρούνται απ' όλους ότι είναι οι ημέρες του Θεού, της ξεκούρασης και της διασκέδασης. Εγώ, όταν ερχόταν Κυριακή, από το πρωί είχα άγχος και φόβο –τί καινούργιο, άραγε, θα συμβεί πάλι; αναρωτιόμουν– γιατί από το πρωί ήταν και οι δυο τους στο σπίτι, η μάνα μου μαζί με τον εραστή της.

Οι Κυριακές για πάντα στη ζωή μου έμειναν να είναι θλιμμένες και άρρωστες από μία χρόνια ανίατη αρρώστια.

Θα προτιμούσα η εβδομάδα να είχε μόνο έξι ημέρες, την έβδομη ας την κοιμίζαμε, ας της δίναμε ναρκωτικό ή χάπι ευτυχίας...

Έλεος, σώστε με από αυτήν την ημέρα, η οποία με πλακώνει με συννεφιά, με λυγίζει από τη θλίψη, με αποσυντονίζει από τον χρόνο!

Πολλές φορές φανταζόμουν ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα οργανωμένο έγκλημα. Δεν θα λέγαμε πλέον «ποτέ την Κυριακή» αλλά «σκοτώσαμε την Κυριακή».

Όχι ότι οι άλλες ημέρες ήταν καλύτερες, αλλά τουλάχιστον πήγαινα στο σχολείο. Όταν γυρνούσα όμως, πάντα το σπίτι ήταν ακατάστατο, τα κρεβάτια άστρωτα, το φαγητό της τελευταίας στιγμής. Γιατί η μάνα μου από τη ζήλια της τον κυνηγούσε από το πρωί.

Αυτός ήταν γυναικάς, ερωτύλος και μουντάρης!

Θυμάμαι από μικρούλα πως αναγκαζόμουν να βάζω το μαξιλάρι στο κεφάλι μου, να κουκουλώνομαι με τις κουβέρτες, για να μην ακούω τα τρομερά ουρλιαχτά ηδονής από το διπλανό δωμάτιο.

Και να σκεφτεί κανείς πως δεν ήταν καθόλου ωραίος. Εκτός από το ψηλό λεπτό του σώμα, κατά

τα άλλα έμοιαζε σαν λύκος. Έτσι τον φωνάζαμε με τις φίλες μου, ο «Λύκος», γιατί είχε μάτια λοξά σε χρώμα καφέ με κίτρινο, λίγο όρθια, περιέργα αυτιά, και ήταν τριχωτός στο στήθος.

Η μητέρα μου ήταν πολύ όμορφη και φωτεινή, με μεγάλα καστανά μάτια που τα έπαιζε ναζιάρικα. Ήταν ψηλή, με ωραίο λεπτό σώμα, καθώς και ίσια καστανά κυματιστά σκούρα λαμπερά μαλλιά, με ένα πλούσιο στήθος, το οποίο τής έδινε αυτό το κάτι άλλο, που ήταν το σεξ-απίλ της.

Είχε όμως μία παιδικότητα επάνω της, ένα στυλ λίγο «πέρα βρέχει» για τις δουλειές του σπιτιού, και για την κόρη της έλεγε παντού πως «ευτυχώς, ο Θεός μεγαλώνει τα παιδιά μας», σαν να βασιζόταν σε κάποιον πιο ώριμο και δυνατό για να με μεγαλώσει.

Από το πρωί έτρεχε σε φίλες της ή εκείνες έρχονταν στο σπίτι μας. Διάβαζαν τα χαρτιά και έλεγαν τον καφέ, ήταν δηλαδή χαρτορίχτρες και καφετζούδες, καθώς και αστρολόγοι της κακιιάς ώρας.

Η μάνα είχε αγωνία να μάθει εάν εκείνος την απατούσε, αν υπήρχε φόβος να την εγκαταλείψει και τί θα έπρεπε να κάνει για να τον κρατήσει κοντά της για πάντα.

Όταν έγινα δεκατριών χρόνων, κατάλαβα ότι είχα μεγαλώσει περισσότερο από εκείνην τόσο στο ύψος όσο και στο μυαλό.

Οι ρόλοι σιγα-σιγά αντιστράφηκαν: Εγώ έγινα η μάνα και εκείνη ήταν η κόρη!

Όταν έφτανα σπίτι, βοηθούσα πρόθυμα στις δουλειές, την άκουγα και τη συμβούλευα, και τη διαβεβαίωνα, όταν μου εξέφραζε τους φόβους της, ότι εκείνος την αγαπάει και ότι θα μείνει για πάντα μαζί της.

Εκείνη με άκουγε με προσοχή και σχεδόν με απορία, σαν κοριτσάκι χαμένο στα όνειρα της εφηβείας του, ενώ εγώ ήμουν η έφηβη, εγώ είχα ανάγκη από μητρικές συμβουλές.

Πολλές φορές την έβλεπα σαν να ήταν η μικρή μου αδελφή, η οποία είχε κάποια καθυστέρηση, κάποια αναπηρία, γι' αυτό έμενε έτσι χαζοχαρούμενη και χαζολυπημένη.

Το όνομα της ήταν Χαρά, όλοι όμως τη φώναζαν Χαρούλα.

Η Χαρούλα γεννήθηκε στην επαρχία, σε ένα μικρό ορεινό χωριό, μέσα σε μία πλούσια Φύση.

Όταν ήταν δεκάξι χρόνων, ερωτεύτηκε έναν ωραίο τριαντάρη αστυνομικό και τον ακολούθησε στην Αθήνα.

Οι δικοί της τότε, με τη συντηρητική νοοτροπία της εποχής, ένιωσαν ότι τους ρεζίλιφε με το φέροσισμό της και δεν τη συγχώρησαν, γιατί χωρίς τη δική τους συναίνεση ακολούθησε τον πολύ μεγαλύτερο σε ηλικία εραστή της. Επίσης, φοβήθηκαν

μην τυχόν ακολουθήσουν το ίδιο κακό παράδειγμα και τα άλλα της πέντε μικρότερα αδέρφια, γι' αυτόν τον λόγο δεν της ξαναμίλησαν. Την έσβησαν απ' τη ζωή τους.

Εκείνη, από τη δική της πλευρά, δεν ξαναγύρισε στο χωριό και διέγραψε την οικογένειά της οριστικά.

Ο αστυνόμος την έβαλε να μάθει κομμωτική στο Αμάραντου και μετά της άνοιξε ένα κομμωτήριο στη γειτονιά όπου έμεναν, ώστε να μπορεί να βγάζει ένα μεροκάματο. Εκείνη όμως ήταν της τσαπατσουλιάς και της ακαταστασίας, και σχετικά ανήμπορη στην οργάνωση.

Μετά ερωτεύτηκε τρελά τον Λύκο και συνέχιζε να ζει ανέμελη και χαρούμενη μέσα στην ατμόσφαιρα του πεταμένου και ανακατεμένου, του πεσμένου και τσαλακωμένου, του σκισμένου και ποτέ ραμμένου.

Μου αρέσει το ξενοδοχείο, γιατί το κρεβάτι μου είναι πάντα στρωμένο, το δωμάτιο δεν έχει αναμνήσεις και νιώθω ένα αίσθημα ελευθερίας.

Τελικά, έχω άσχημες αναμνήσεις, αλλά υπήρχαν, ομολογώ, και ωραίες στιγμές, κι αυτές ήταν:

Όταν δεν άκουγα τα ερωτικά ουρλιαχτά τους.
Όταν διάβαζα και δεν τους σκεπτόμουν.
Όταν περπατούσα μόνη και ονειρευόμουν.
Όταν κατάφερα και τέλειωσα τις σπουδές μου.
Στιγμές ωραίες τις οποίες πέρασα τελείως
μόνη...

Η Χαρούλα τον αγαπούσε τόσο παθιασμένα τον
Λύκο της, ώστε δεν της είχε μείνει χώρος και
αγάπη για εμένα.

Εμένα με φρόντιζε, φαίνεται, ο Θεός.

Κάθε βράδυ οι δυο τους καβγάδιζαν, κι εκείνη
φώναζε:

«Θέλω να είσαι πιστός και μόνο δικός μου!»

Κάθε βράδυ κλεινόμουν στο δωμάτιό μου· για
να ξεφύγω από την αρρωστημένη ατμόσφαιρα,
χωνόμουν μέσα στα βιβλία, και διάβαζα με πείσμα
και ασταμάτητα.

Ειδικά μου άρεσε η Ιστορία, η οποία με μετέ-
φερε σε άλλες εποχές, σε άλλες φυλές και σε δια-
φορετικούς πολιτισμούς. Οι ιστορίες των άλλων
ανθρώπων με απομάκρυναν ανακουφιστικά από
τη δική μου πονεμένη και δύσκολη ζωή...

Κάπου είχα διαβάσει κάτι που με είχε εντυπω-
σιάσει πολύ. Στο Αμπό Ντάμπι οι βεδουίνοι, που
ανήκαν σε υψηλό κοινωνικό επίπεδο. ήταν, λέει,

υποχρεωμένοι να έχουν ένα γεράκι ή έναν αετό στα οποία φορούσαν μπούρκα στο κεφάλι.

Ήταν ειδικά εκπαιδευμένα να φεύγουν πετώντας μακριά και να γυρίζουν πάντα πίσω στον αφέντη του, και ήταν μεγάλη τιμή οι Άραβες να κρατούν με υπερηφάνεια στο χέρι έναν αετό. Έναν υπερήφανο αετό.

Εγώ από την άλλη, ήμουν αετός χωρίς φτερά!

Τί έγκλημα μία τόσο ανώριμη γυναίκα και μητέρα να μεγαλώνει ένα κοριτσάκι αφημένο στο έλεος του Θεού!

Μόνο για τον εαυτό της μιλούσε: Τί έκανε στο κομμωτήριο, ποιές πελάτισσες χώρισαν και ποιές έχουν καινούργιους γκόμενους...

Δεν με ρωτούσε ποτέ για το σχολείο και, όταν στο τέλος της χρονιάς τελείωνα με άριστα, τότε μου έλεγε:

«Φαίνεται θα είναι πολύ εύκολα για να παίρνεις τόσο καλούς βαθμούς».

Δεν πρόσεξε ποτέ πόσο αφοσιωμένη ήμουν στα βιβλία και πόσο παθιασμένη είχα γίνει με το διάβασμα. Γιατί εγώ ήξερα καλά ότι οι σπουδές ήταν η μόνη μου σωτηρία. Μαζί με μία κουταλιά περγαμόντο...

Η Χαρούλα είχε φρέσκα κόκκινα μαγουλάκια, κι εκείνος τη φώναζε «Κοκκινოსκουφίτσα», και έτρεχε μέσα στο σπίτι για να την πιάσει. Εκείνη

τον φώναζε «ο Κακός ο Λύκος». Σαν το γνωστό παραμύθι.

Όμως, εμένα κανείς δεν μου είπε ποτέ παραμύθια...

Δεν μπορούσα να ντυθώ σαν τις άλλες κοπέλες της ηλικίας μου, γιατί εκείνη μου έπαιρνε όλα τα μοντέρνα φουστάνια μου και τα φορούσε.

Αναγκάστηκα, για να έχω ένα ρούχο δικό μου, να ντύνομαι κλασικά, με φούστες ως το γόνατο, με πουκάμισα και ταγέρ.

Με κοιτούσε και έλεγε ότι έδειχνα σαν να είμαι μάνα της.

Δεν έδειχνα, αλλά ήμουν.

Αρετή-Αναστάσια-Άρτεμη. Μια διχασμένη γυναίκα με τρία ονόματα, τρεις προσωπικότητες, τρία διαβατήρια διεξόδου στη ζωή.

Η μάνα της εξαρτημένη από ένα πάθος καταστρέφεται, ενώ η κόρη προσπαθεί να σωθεί... Ένα σεξουαλικό έγκλημα, μια δολοφονία, μια πάλη ισορροπίας και ένα πέλαγος αισθημάτων. Ανθρώπινα πάθη, λάθη, αδυναμίες, μίσος, δίψα για εκδίκηση, ευαισθησίες, ποίηση και λύτρωση. Μεταξύ ηδονής και οδύνης, φθοράς και αφθαρσίας, οι ήρωες υπερβαίνουν τα όρια και παρασύρονται μέσα στην εξάρτηση του παράφορου έρωτα.

Η πρωταγωνίστρια, λίγο πριν από μια σημαντική διάλεξη, ανατρέχει στο αρχείο της μνήμης όπου όλα τα γεγονότα είναι βαθιά χαραγμένα, αποτυπωμένα και τραγικά, με πολλά αποσιωπητικά και ερωτηματικά. Όλα είναι γραμμένα με ματωμένες λέξεις, δακρυσμένες σημειώσεις χαραγμένες με μαχαίρι στην μνήμη, πονεμένες αναμνήσεις δεμένες με χειροπέδες...

*Η Βενετία Πιτσιλαδής-Σούρι συνθέτει
ένα λογοτεχνικό ψυχογράφημα,
στο οποίο καταπιάνεται με μια πορτοχιδή
γυναικεία προσωπικότητα και με
συναισθηματική λεπιότητα διεισδύει βαθιά
στα ψυχικά τραύματα της προίδας...*

ΩΚ 130
ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-32-0

9 786185 104320